

τινος ὁργῆς, ἔπειτα ὁμῶς, ὁρμήσας εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ ὀλοφυρόμενος θορυβῶδώς·

— Ἄ! εἶπε, τὴν ἡγάπων ὡς παιδίον!

Καὶ καταπεσὼν ἐπὶ τινος ἑδρας ἔμεινε καταβεβλημένος, τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἔχων.

Μετά τινα δὲ λεπτά, ἀνέκυψε καὶ διὰ βραχείας φωνῆς·

— Ἐνθουοῦμαι, εἶπεν, ὅτι σήμερον εἶναι Δευτέρα. Ἰπάγω εἰς τῆς κυρίας Βάλ-Σεναί. . . Ἐρχεσαι;

— Καὶ τί πάγεις νὰ κάμῃς εἰς τῆς κυρίας Βάλ-Σεναί; εἶπεν ὁ Γάνδραξ ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Ἰπάγω νὰ τὴν εἰπῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ. . . Καὶ τί διάβολον! θὰ τὴν ἀγριπῇσω! . . . Ἐφοβήθη αὐτὸν τὸν ἔρωτα, διότι ἔβλεπον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς τῆς γυναικὸς ὅλην τὴν λύσσαν τῶν τραγικῶν παθῶν. . . Τώρα δὲ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ τὴν θέλω! ἔχω ἀνάγκην ἰσχυρᾶς διασκεδάσεως, . . . καὶ δὲν βλέπω ἄλλην καλλιτέραν. . . Λοιπὸν, ἀπόψε πηγαίνω νὰ περιποιηθῶ τὴν Κλοτίλδην, . . . μετὰ δύο μῆνας τὴν ἀρπάζω καὶ μονομαχῶ μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ὅποιον σκοτόνω. . . Καὶ ἡ φήμη μου θὰ φθάσῃ ἑλπίζω, μέχρι τῶν εὐσεβῶν ὠτων τῆς κυρίας τῶν Φερίων. . . Ἐρχεσαι καὶ σύ;

— Ραοῦλ, εἶπεν ὁ Γάνδραξ μετὰ παραδόξου συγκινήσεως τῆς φωνῆς ἂν ᾦσαι φίλος μου, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μείνῃς, δὲν θὰ κάμῃς ὅλα αὐτά!

— Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ναί! Μὴ με κηρύττης ἤθικὴν τώρα! δὲν εἶναι καιρὸς, . . . θὰ χάσῃς τὰ ἐπιχειρήματά σου! . . . Ἰποφέρω ὡς κολασμένος. . . Καὶ διατί; διότι ὠνευρεύθην τὸν οὐρανὸν ἐκ καθαρᾶς καρδίας! Ὅχι! μὴ με λέγῃς τίποτε, . . . μήτε λέξιν! Θὰ γένω ἐραστὴς τῆς κυρίας Βάλ-Σεναί. . . ἡ ὁποία εἴληξεν μ' ἀρέσῃ, . . . καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος εἰς τὸν κόσμον, . . . οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε ἐπὶ γῆς, . . . διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ!

— Ὑπάρχει, ἐλπίζω, εἰς ὑπέλαβεν ὁ Γάνδραξ, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Βάλ-Σεναί.

— Σύ! ἀγαπᾷς, . . . τὴν ἀγαπᾷς!

Ὁ Ραοῦλ εἶχε σταθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ παρατήρησεν αὐτὸν ἐπὶ τινα ὥραν μετ' ἐκπλήξεώς τινος· ἔπειτα δὲ ὑπέλαβε γαλήνης·

— ἔχεις δίκαιον. Ἰδοὺ εἰς λόγος, . . . ὁ μόνος! . . . Ἀγάπα τὴν λοιπὸν. . . ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι!

Ὁ δὲ Γάνδραξ οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἐβάδισε βήματά τινα ἐν τῷ ζωγραφείῳ, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόμητα καὶ κατέλειπεν αὐτὸν μόνον.

(Ἐπεται τὸ Γ' καὶ τελευταῖον μέρος.)

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε πολλά. 346.)

Σμερδεύω, ἀναμιγνύω τι σῶμα, ἢ τρόφιμον μετ' ἄλλου τινός (sossficicare, adulterare).

Σμίγω. — «Ἔσμιξε ὁ φίλος μετ' ἄλλον», ἀντὶ τοῦ συνηνηθέν. — «Τὸν ἔσμιξε καὶ τοῦ ὠμίλησε» καὶ ἡ παροιμία· «ἔσμιξε ὁ κακὸς καιρὸς μετὰ τὸν ἀνασβολωμένο.»

Σμιγάδι (τὸ) σμιγὸς ἢ μισγός· — ὁ ἀναμιγνυόμενος σῖτος μετὰ τῆς κριθῆς. «Σμιγαδερὸ ψωμί.»

Σμπραγός (προφ. ὡς τὰ ἰταλ. στοιχ. sbra.) καὶ Σμπραγά τὰ δίδυμα τέκνα ἢ τῶν καρπῶν τὰ λεγόμενα δίφορα ἢ διπύρινα.

Σμπρέω. «Σμπρέει τὸ ὕδωρ» ἢ ἄλλο ὑγρὸν διαπερῶν ἐκ τῶν πόρων πηλίνου ἀγγείου (προφ. sbreil.)

Σμίλα (ἡ)· ἡ σμίλη τῶν ἀρχ. (ἐργαλ. τῶν λιθοξόνων) scalpel.

Σμύρενα (ἡ). Μύραινα ἢ σμύραινα (εἶδος ἰχθύος). Murène· κοινῶς Σμύρνα.

Σούδα (ἡ)· χάνδαξ πέριξ τοῦ ἀγροῦ πρὸς ἐπισώρευσιν ἐκρεόντων ὑδάτων.

Σουλοῦπι (τὸ)· μορφή, σχῆμα, τύπος, «δὲν ἔχει σουλοῦπι.» Εἶναι χωρὶς σουλοῦπι, ὁ δύσμορφος καὶ ἄσχημος ἄνθρωπος.

Σουπέα· ἡ Σηπία τῶν ἀρχαίων, ἢ Σουπλά (εἶδος πολύπ. θαλασσ.) Séche.

Σουράδα· εἶδος πλεξίδος ἐκ φυτ. οὐσίας ἢ σπυρίδος δι' ἧς ἐκρέει πιεζόμενος ὁ οἶνος ἐκ τῶν σταφυλῶν, καὶ Σουράδια ἢ Σουράδες οἱ βόστρυχοι τῶν γυναικῶν.

Σουρώγω· κατασταλάζω (filtrer) καὶ Σούρωμα καὶ Σουρωτῆρι καὶ μτφρ. ἢ φρ. «ὁ ἄνεμος σουρώνει» — καταπίπτει.

Σουρμίες· εἶδος νήματος περιτετυλιγμένου δι' ἐργασίαν ὑφαντικὴν.

Σουρομαδῶ καὶ παρ' ἄλλοις Σουρομαλλῶ (σύρω μαλλιά) — ἄποσπῶ τὰς τρίχας ἢ τὰς πλεξίδας τῆς κεφαλῆς, καὶ Σουρομαδημένος.

Σούρος· κοινῶς ὁ φαλλὸς ἢ τάππα ἐκ φαλλοῦ. (Sughiro).

Σούνα-Σούνα. Ἐπίρ. «Ἦλθε σουνα-σουνα καὶ εἶπε τὸν λόγον του.» ταυτ. μεθ' ὅλης τῆς ἐτοιμότητος καὶ μετὰ τρόπον ἐπιτήδειον. «Ἦλθε κόετου-βόλου» (ἐν Ῥόδῳ).

Σουρσοῦρα· ἡ Σεισοῦρις (εἶδος πτην.), κοινῶς Σουρσοῦρα καὶ Κωλοσοῦσα.

Σουσοῦρλα (τὰ)· ἡ φυσιογνωμία. — καὶ Σουσοῦμιάζω ἀντὶ τοῦ Παρομοιάζω· «μετὰ ποῖον τὸν Σουτου-»

μιλίζεις; » τουτ. ἐξεικονίζεις τοὺς χαρκτιῆρας τοῦ προσώπου.

Σουσουρο καὶ *Σούσουρο* παρ' ἄλλοις. Ὁ θόρυβος (*tapage*) λέξις πεποιημένη (ἐκ τοῦ ἰταλ. *Sussuro*).

Σούφριος καὶ *Σούφριον-ξύλον*, τὸ ἐσώθεν σεσπρωμένον ἢ σπωληκόθωτον ξύλον· καὶ ῥῆμα *σουφρφαίνει* καὶ *σουφρλάζει*, ἐσουφρλάσει.

Σοφίζομαι· ἐπινοῶ τι, « ποῦ τὸ ἐσοφίσθη; » ἀντὶ τοῦ ποῦ τὸ ἐπενόησεν, ἢ τὸ ἐσυλλογίσθη· λέγεται καὶ *σκοπίζω* οἶμαι, ἢ τὸ ἐσκόπισαι.

Σπαθοστέριον. Σύρω τὴν σπάθην κατὰ τινος. Λέγεται ἐπὶ ἀνδρείου ἢ μαχαιροβγάλτου.

Σπάραχνα (τὰ) καὶ *Σπάραχνα* κοινῶς, τὰ βράγχιζ τῶν ἰχθύων.

Σπάρος· εἶδος ἰχθ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σπετζακουδα (ἡ) καὶ *Σπετζακούδια* (τὰ) ἢ *Σπετζακίδες* λέγονται τὰ ἀπομεινάρια ἢ λεπτὰ τεμάχια τῶν σχιζομένων ξύλων διὰ καύσιμον. Παρ' ἄλλοις *Σχιζες*.

Σπεντόνα. Ἡ *Σφενδόνη* τῶν ἀρχαίων (*fronde*) καὶ *ἀσπεντόνα*.

Σπεντόνι (τὸ) (ἰδὲ καὶ *ἀσπεντόνι*)· τὸ ἐντὸς οἰκίας λίθινον τόξον ἢ θόλωμα, καμάρα, ὡς καὶ τὸ τῶν ἀρχ. *Σφενδόνη* (ἡ).

Σπεντόνι (τὸ)· ὁ *Σφόνδυλος* ἢ *σφονδύλιον* τοῦ ἀδρακτίου.

Σπεντόνι καλοῦνται καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς μαγγάνης τιθέμενοι σφόνδυλοι ἢ στρόφιγγες.

Σπέσηγα· ἡ προσπάθεια τῆς ἐργασίας, ἢ ὅταν σπεύδῃ τις νὰ κατορθώσῃ τι μὲ πόθον.

Σπορίζει *ἐσπόρισε* (τριτοπρ.). *Σπορισμένο*· τὸ διαβρέχον ὑάλινον, ἢ ἄλλο τι εὐθραυστον ἀγγεῖον. « Ἐγείνε σπορίδια, » τουτ. διαβρέχῃ εἰς τμήματα.

Σπορίτης (ὁ) λέγεται ὁ διατηρηθεὶς καρπὸς διὰ σπῆρον κολοκυνθίων, ἀγγουρίων κτλ.

Σπούδα· ἡ προσπάθεια, ἢ ἐπιθυμία τοῦ πράττειν τι, ὡς· « ἔχει πολλὴν σπούδα νὰ πάῃ· ἢ νὰ κάμῃ τι. »

Σποῦρος ἢ *Ποῦρος*· ὁ σπῆρος, τὸ κουκοῦται παρ' ἄλλοις, ἢ ὁ πυρὴν καρποῦ τινος.

Σπραῖδα ἢ *Σφραῖδα*, ἡ σφραγίς, κυρίως ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων τιθεμένη.

Σπυρί (τὸ)· ἀντὶ σφυρίον ἢ σφύρα (*marteau*), ἐξ οὗ καὶ *σπυροκοπανίζω*, ἀντὶ σφυρηλατῶ. — Καὶ ἡ φρ. « ἔχει τὴ σπυρέα (ἢ τὴν τρέλλα) νὰ πράξῃ τι ὀλλόκοτον. »

Σπυρίδα· ἡ *Σπυρίς* τῶν ἀρχ. εἶδος κοφίνου πλεκτοῦ, ἢ *Ζερπίλι* (ὀθωμ.).

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (1).

ὅτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέσκαψε τὴν τῶν Περσῶν αὐτοκρατορίαν, ἠθέλησεν ὅπως πάντες πιστεύσωσιν ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός. Οἱ Μακεδόνες ἐχάλεπαινον βλέποντες τὸν ἡγεμῆνα τοῦτον ἐρυθριῶντα ὅτι πατέρα εἶχε τὸν Φίλιππον· ἀλλ' ἠδύνηθη ἡ δυσαρέσκειά των ἰδόντων αὐτὸν ἀπαζόμενον τὰ ἦθη, τὸν ἱματισμὸν καὶ τοὺς τρόπους τῶν Περσῶν· ἐμέμφοντο δὲ καὶ ἑαυτοῖς διότι τοσαῦτα ἐπραξαν ὑπὲρ ἀνθρώπου ἀρχομένου ἵνα περιφρονῇ αὐτούς. Ἀλλ' ὑπόκωφοι μόνον ἠκούσαντο γογγυσμοὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, οὐχὶ δὲ καὶ ὁμιλίαι μετὰ παρήρησίας γινόμεναι.

Φιλόσοφος τις, Καλλισθένης καλούμενος, εἶχεν ἀκολουθήσει τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν του. Ἡμέρα τινὲ καθ' ἣν ὁ ῥηθείς φιλόσοφος προσηγόρευσε τὸν βασιλέα κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔτος· — Τίνος ἔνεκεν, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀλέξανδρος, δέν με προσκυναῖς; Βασιλεῦ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Καλλισθένης, εἴσαι ἀρχηγὸς δύο ἐθνῶν· τούτων τὸ μὲν, δούλον πρὶν ἢ τὸ ὑποτάξης, οὐχ ἥττον διατελεῖ ὢν δούλον ἀφότου κατέβαλες αὐτό· τὸ δὲ, ἐλεύθερον πρὶν ἢ σοὶ ὑπηρετήσῃ ὅπως τοσαύτας κερδήσῃς νίκας, διατελεῖ ὢν ἐλεύθερον ἀφότου ἐκέρδησας αὐτάς. Εἰμ' Ἕλληνα, Βασιλεῦ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἰς τοσοῦτον ὑψηλὴν ἔθικας περιωπὴν, ὥστε, χωρὶς νὰ σὲ ἀδικήσω, δέν ἐπιτρέπεται ἡμῖν τοῦ λοιποῦ νὰ ἐξευτελιζώμεν αὐτό.

Ὡς αἱ ἀρεταί, οὕτω καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, πάντα ὅρον ὑπερηκόντιζον. Ἦν τρομερὸς κυριεύμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἥτις καθίστη αὐτὸν σκληρόν· ὅθεν διέταξεν ἵνα ὁ Καλλισθένης ἀποκοπῇ τὴν τε ῥίνα καὶ τὰ ὦτα, βληθῇ ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἔπηται τῷ στρατῷ.

Ἠγάπων τὸν Καλλισθένην καὶ ὁπότε ὑπὸ τῶν ἀσχολιῶν μου ὑπελείποντό μοι ὥραί τινες, καθ' ἃς ἦγον σχολὴν, ταύτας ἀφιέρωσα πάντοτε ὅπως ἀκροῶμαι αὐτοῦ· ἐάν δὲ ἐρωτά τινα ἔχω πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὸν ἐρωτᾷ τοῦτον ὀφείλω εἰς τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐπ' ἐμὲ ἐξήσκειν αἱ ὁμιλίαι του. Ἐπορεύθην ἐπισκεψόμενος αὐτόν. Χαῖρε, τῷ εἶπον, ὦ ἐνδοξε

(1) Εἰς τῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στρατηγῶν καὶ διαδόχων, ὅστις ἔλαθεν, ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τελευταίᾳ διανομῇ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοκρατορίας, τὴν Ἑλλάσσαν Ἀσίαν μέχρι τοῦ Ταύρου. Τὴν χώραν ταύτην ἐνώσας ὁ Λυσίμαχος ταῖς ἐκ τῆς πρώτης διανομῆς προελθοῦσαι αὐτῷ κτήσεσιν ἐσχημάτισε τὸ ἐπονομασθὲν βασιλείον τῆς Θράκης, τὸ ὅποσον διήρκεσεν 20 ἔτη ἀπὸ τῆς παρά τὴν Ἰφὸν συγκροτηθείσης μάχης κατὰ τὸ 301 ἔτος π. Χ. Σημ. τοῦ Μεταφρ.